

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10213/2025
24.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених АА и ББ, обоје из ..., против тужених – противтужилаца ВВ и ГГ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Каченков, адвокат из ..., ради утврђења права својине и иселења, одлучујући о ревизији тужених – противтужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2399/2024 од 09.04.2025. године, у седници одржаној 24.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужених – противтужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2399/2024 од 09.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених – противтужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2399/2024 од 09.04.2025. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2853/17 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да су тужиоци власници породичне стамбене зграде у Врању, у улици ... број ..., на кп. бр. ..., укупне површине 286 м², уписане у лн. бр. ... КО Врање 1, која се састоји од приземља и спрата, па су тужени дужни да тужиоцима признају право својине на згради и плацу који служи редовној употреби зграде и да иселе лица и ствари из приземног дела предње зграде која се састоји од дневног боравка са кухињом, три собе, купатила са вц-ом и ходника и да приземље стамбене зграде предају у државину тужиоцима. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужених – противтужилаца да се утврди да су стекли право својине одржајем и грађењем на приземном делу породичне стамбене зграде у Врању, у улици ... број .. на кп. бр. ..., површине 286 м², уписане у лн. бр. ... КО Врање 1, који приземни део се састоји од дневног боравка са кухињом, три собе, купатила са вц-ом и ходником са посебним улазом, те да тужиоци – противтужени признају туженом – противтужиоцу ВВ ово право на приземном делу куће и плацу који служи редовној употреби породичне куће, те да се исти може на основу ове пресуде укњижити у јавне књиге као етажни власник приземног дела наведене куће, као и да му се накнаде

трошкови поступка. Ставом трећим изреке, обавезују се тужени да тужиоцима солидарно исплате трошкове парничног поступка од 560.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2399/2024 од 09.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених – противтужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 2853/17 од 07.03.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца – противтужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени - противтужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци – противтужени су дали одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите по тужби је утврђење права својине на непокретности по основу градње и исељење тужених, а по противтужби утврђење права својине првотуженог – противтужиоца ВВ на истој непокретности по основу одржаја и градње. Судови су одлучили усвајањем тужбеног захтева применом одредбе члана 20., 21. и 37. Закона о основама својинскоправних односа с обзиром да су тужиоци по основу градње стекли право својине на предметној непокретности, а фактичку власт остварују тужени, па су исти као држаоци у обавези да власницима непокретност исту предају у државину. Одбили су противтужбени захтев налазећи да нема места примени одредбе чланова 22., 24., 28. и 72. Закона о основама својинскоправних односа с обзиром да првотужени - противтужилац нема ни закониту ни савесну државину те путем одржаја није могао стећи право својине, нити је стекао право својине на предметној непокретности по основу градње, с обзиром да није био савестан приликом адаптације и проширења приземног дела предметне породичне стамбене зграде јер је знао да је непокретност у власништу тужилаца, без чије сагласности је изводио радове. Тужени – противтужиоци наводима ревизије оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, а уз ревизију нису достављене нити су се позвали на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужених - противтужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.11.2017. године, вредност предмета спора по тужби је 10.000,00 динара, а по противтужби поднетој 06.05.2019.године вредност спора је исто 10.000,00 динара (према наплаћеној такси у висини од 1.900,00 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић